

Any XXVI · Juny 2010

portalobert

REVISTA DEL SEMINARI CONCILIAR DE BARCELONA

nº
96

**Amb vosaltres cada dia
X Aplec de l'Esperit**

**11 de juny de 2010
CLOENDA DE L'ANY SACERDOTAL**

2010-2011: Un nou curs de començament intens

contingut

- 2 Editorial
- 3 Any Sacerdotal
- 4 Crònica i agenda
- 6 Dia del Seminari
- 8 Bisbats
- 9 Beatificació P. Josep Tous i S.
- 10 Admissió als Ordes
- 11 Ordes Menors
- 12 Seminari Menor
- 13 Aplec de l'Esperit
- 14 Qüestions d'actualitat
- 15 Recés a Tartera
- 16 Experiències pastorals...
- 17 El que diu l'Església sobre...
- 18 Història
- 19 Amics del seminari

portalobert

nº
96

Juny 2010

Director: Mn. Andreu Oller

Redacció: Josep Teixidó, Carles Ballbé
Diego Bermúdez i Joan Pau Callejón

Fotografia: Diego Bermúdez

Edició: Carlos Barroso i Josep Teixidó

Edita:

Seminari Conciliar de Barcelona
Diputació 231 - 08007 BARCELONA
Tel. 93 454 16 00
Fax 93 454 90 12

Correu electrònic:

seminari@seminaribarcelona.net

Disseny i Maquetació:

David Molins - info@damokastudio.com

Impressió:

Gràfiques Ossó, S.L. - Tel. 93 666 13 42
Dipòsit Legal: B-43509-86
www.seminaribarcelona.net

Acabem aquest curs 2009-10 marcat per la celebració de l'any sacerdotal en tota l'Església catòlica. Un curs que ha servit sobretot per a intensificar la pregària per als sacerdots i per a revitalitzar la sensibilitat envers les vocacions a aquest ministeri. La cloenda que se celebrarà a Barcelona amb l'ordenació de sis preveres, un franciscà, un de la comunitat ADSIS i quatre diocesans, és una invitació a descobrir i agrair la riquesa i varietat del presbiterat en l'Església.

L'estiu ens permetrà refer les forces per poder iniciar el nou curs amb intensitat. Un nou curs que tindrà un primer trimestre molt significatiu. El primer esdeveniment important, tot i que de caràcter més aviat intern, serà la celebració de les noces d'or sacerdotals de Mn. Josep Anton Arenas. Aquesta és una gran oportunitat per a un seminari, ja que per als qui es preparen per a ser sacerdots, és molt important el testimoni de 50 anys de fidelitat joiosa al ministeri presbiteral. Continuarem amb un esdeveniment de gran transcendència internacional: serà la trobada de pregària per la pau que la Comunitat de Sant Egidio organitza a Barcelona a l'octubre, tot seguint l'estela de la trobada del papa Joan Pau II el 1986 a Assís. Ens ajudarà en la tasca que l'Església té de ser instrument de pau en tot el món i també entre les religions. I el darrer i més important esdeveniment serà la visita del papa Benet XVI a Barcelona per a la dedicació del Temple Expiatori de la Sagrada Família. Ens servirà per a

estrènyer els llaços de la comunió amb el successor de Pere i, al mateix temps, serà una invitació a tota l'Església de Barcelona a valorar tota família com a sagrada; a tenir un interès més gran encara per l'art com a mitjà d'apropament a Déu; a treballar més intensament en el diàleg entre cristianisme i cultura. Tot això sota la mirada atenta de Gaudí, que ens invita a tenir una fidelitat creadora en la nostra vida sota l'impuls de l'Esperit de la Veritat, tal com ell la va tenir en la seva obra.

Demanem ja, des d'ara, la intercessió de Jesús, Josep i Maria per a tots aquests esdeveniments i per a les vocacions que el proper curs respondran afirmativament a la crida de Déu i entraran en el Seminari per poder esdevenir preveres.

Mn. Josep M. Turull
RECTOR DEL SEMINARI
CONCILIAR DE
BARCELONA

**SI VOLEU COL·LABORAR AMB UN DONATIU, PODEU FER-HO AL COMPTE CORRENT
2100-1047-91-0200096265**

Any Sacerdotal

L'ANY SACERDOTAL HA ARRIBAT A LA SEVA FI, PERÒ EL SEU MISSATGE PERDURA

L'any sacerdotal, ha estat una magnífica oportunitat perquè tota l'Església conegui més, valori, estimi i pregui per aquells que en la comunitat cristians i arreu del món tenen *la missió de fer present Crist Sacerdot*.

Després del 150è aniversari de la mort de Sant Joan Maria Vianney, ocorreguda el 4 d'agost del 1859, el papa Benet XVI, va pensar que la seva persona era un extraordinari model de vida sacerdotal i que podria ajudar tots els preveres i tots els cristians a *aprofundir en la vida i ministeri de tot prevere* en l'Església. Diferents actes realitzats arreu del món, a les parròquies i comunitats, a les diòcesis i al mateix poble d'Ars han ajudat a meditar sobre la vida i el ministeri del sacerdot.

Les missions fonamentals del sacerdot, *ensenyar, santificar i conduir amb l'autoritat de Crist* la porció del poble de Déu que se'ls ha confiat, han estat explicades de moltes maneres.

Avui, més que mai, *tenim a les nostres mans grans escrits*: documents conciliaris, encíclics, documents postsinodals, directoris, cartes pastorals, homilies i oracions que ens ajuden a conèixer, valorar i estimar la vida i el ministeri del sacerdot.

Vull remarcar les diferents intervencions del Sant Pare, que durant tot aquest any ha fet arribar el seu ensenyament a tota l'Església amb les seves homilies, discursos i comunicacions. Les audiències generals dels dimecres, últimament la trobada amb els clergues a propòsit de la seva anada a Fàtima (aquest passat mes de maig), i ara a la clausura d'aquest any sacerdotal. També arreu, s'han realitzat congressos, vetlles de pregària, conferències i celebracions per donar a conèixer més i millor la vida i el ministeri del sacerdot en l'Església. Tot ens ajuda a meditar la gran missió del sacerdot

en el poble cristià i en el món.

Jesucrist valora extraordinàriament les persones que són escollides i ordenades al servei de la comunitat. Ell compromet la comunicació de la seva gràcia a tothom, per mitjà d'unes persones febles, limitades i necessitades de constant purificació. Ell ha volgut fer-nos participar de la seva obra redemptora. Vol que el seu poble creient no en sigui sols un receptor passiu, sinó que cada un en la seva missió esdevingui un membre viu i actiu en la transmissió de la gràcia salvadora. I que el sacerdot, ministre del Crist per a la comunitat, en sigui un administrador imprescindible.

La Paraula de Déu, podrà arribar als homes i dones del nostre món, de moltes maneres, però ha volgut que els sacerdots siguin *Ministres de la Paraula* i ajudin tothom a conèixer-la i a viure-la. Vol que la seva predicació sigui una explanació autoritzada i fiable, en comunió amb els bisbes i el Papa, de manera *que siguin una bona imatge de Crist, Mestre*.

La seva gràcia podrà arribar a tothom de formes i maneres ben diferents, però ha compromès el seu do, la seva presència sacramental, la seva misericòrdia, el seu perdó, sempre que el sacerdot, actuant en nom de Crist i seguint les directrius de l'Església, realitzi els actes sagrats de santificació i culte, celebrant els sacraments i, com a centre de tots ells, l'Eucaristia. *Ministres de l'Eucaristia i dels altres sacraments*. La persona que realitza aquest Ministeri és molt petita davant una realitat tant gran i, per això, en la seva missió de santificar, actuant en nom i en la persona de Crist, s'ha de sentir constantment urgint a purificar la seva pròpia vida. Ha de *ser una bona imatge de Crist, Sacerdot*.

El passat dia 26 de maig, el Sant Pare parlava de *la missió del sacerdot* de go-

vernar, de *guiar*, amb l'autoritat de Crist, la porció del poble de Déu que se li ha confiat. El papa deia que avui costa acceptar l'autoritat humana, que mai no és un fi, sinó un mitjà, ja que el fi sempre és la persona. I deia, també que l'Església està cridada a exercir *una autoritat, que és un servei, en el nom de Jesucrist*. Per mitjà dels pastors, Crist pastura el seu poble: fa participar en la seva missió de conduir, educar, orientar, animar i sostenir la comunitat cristiana. "Els sacerdots han de procurar que cada fidel sigui portat, en l'Esperit Sant, a desplegar la pròpia vocació específica segons l'Evangeli" (Vat II PO, 6).

La missió del sacerdot és *un compromís d'amor, de pasturar el Poble de Déu com Crist Bon Pastor*. Aquesta ha de ser la norma suprema de conducta dels ministres de Déu. Per a ser pastors segons el cor de Déu, és necessària una profunda comunicació d'amistat amb Crist. Demana disponibilitat i una profunda i real obediència a Crist i a l'Església. La base del ministeri pastoral està sempre en la relació personal i constant amb el Senyor, coneixent-lo profundament i conformant la pròpia voluntat a la voluntat de Crist.

Acabat aquest any sacerdotal, cal que amb tots els ensenyaments i les gràcies rebudes, *continuem amb fidelitat la nostra missió, visquem amb goig i esperança* el gran do que el Senyor ens ha volgut confiar, i demanem al bon Déu que ens beneeixi amb moltes vocacions a fi d'esdevenir en nom seu *bons pastors del poble de Déu*.

Mn. Josep Serra i Colomer
FORMADOR

MARÇ

El primer dimecres del mes de març, **dia 3**, va tenir lloc la Jornada Acadèmica per a l'Any Sacerdotal. L'endemà, a les 20:00 hores a la capella del Seminari, vàrem tenir una celebració penitencial. Dos dies més tard, el dissabte **dia 6**, els seminaristes externs varen tenir

CAMPIONAT DE PING PONG

el ja tradicional cafè amb el Rector.

A les 20:00 hores del **dia 10**, a la Parròquia de Sant Joan Maria Vianney, vuit companys van rebre l'Admissió als Ordes.

El **dia 18** vàrem tenir una trobada de seminaristes de Catalunya amb motiu del Dia del Seminari que va tenir lloc al Seminari Conciliar de Barcelona. La trobada va consistir en un torneig de futbol (en què va guanyar un dels equips de Terrassa), una Eucaristia i un sopar al menjador del nostre Seminari.

El cap de setmana del **20 i 21** de març, amb motiu de la solemnitat de Sant Josep, que

EN L'EXPOSICIÓ DEL CENTENARI DE L'HOSPITALITAT

VETLLA PASQUAL A LA CATEDRAL DE BARCELONA

aquest any s'esqueia en divendres, va ser molt ple d'activitats. El dissabte **dia 20** vam celebrar la Jornada de Portes Obertes. L'endemà, a la capella del Seminari, el nostre company Mn. José Fernando Campoverde va rebre l'ordenació diaconal de mans del senyor cardenal Lluís Martínez Sistach. Com altres anys, el dia de sant Josep Oriol, **dia 23**, vam anar a la Residència Sacerdotal de sant Josep Oriol a compartir amb els preveres residents una estona de pregària i el sopar.

El **dia 26**, coincidint amb l'últim dia de classe del trimestre, vàrem marxar havent dinat cap a Tartera, on, fins al dilluns **dia**

GRUP DE CINQUÉ

29, vam tenir el recés per a preparar la Setmana Santa. Aquest any les misses crismals de Barcelona i de Sant Feliu van tenir lloc el **dia 30 i 31** respectivament.

ABRIL

Del **dia 1 al dia 4**, vam celebrar el trídium pasqual, alguns a les parròquies i d'altres a les catedrals de Barcelona i de Sant Feliu de Llobregat.

El dilluns **dia 12** vam començar el tercer i últim trimestre.

El **dia 24** va tenir lloc la tradicional Trobada d'Escolans.

El pare Josep Tous va ser beatificat el **dia 25** a les 10:30 hores a la Basílica de Santa Maria del Mar, en la celebració que va presidir el Cardenal Bertone. L'endemà, **dia 26**, tots els seminaristes de Catalunya vam assistir a la Vetlla de Santa Maria de Montserrat.

MAIG

Aprofitant que el mes de maig és considerat el mes de la Mare de Déu, aquest any hem aprofitat per a fer cada dilluns d'aquest mes el rosari en comunitat.

Els alumnes de propedèutic van fer una sortida a Lleida els **dies 4, 5 i 6**.

L'últim recés mensual d'aquest any va tenir lloc els **dies 7 i 8** a Rubí, a càrrec del director espiritual del seminari Mn. Josep Anton Arenas.

El **dia 13** els seminaristes Josep Teixidó i Eduard Puig van ser

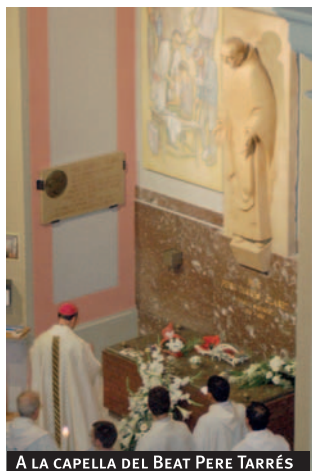

EL CARDENAL BERTONE PRESIDINT LA VETLLA DE MONTSERRAT

Crònica

RECÉS DE RUBÍ

A LA CAPELLA DEL BEAT PERE TARRÉS

VISITA DEL PROPEDEÚTIC A LA SEU VELLA DE LLEIDA

instituits lectors i el Felio Vilarubias, Shanyika Benarik, Pedro Rivero, Ramon Santos i Francesc Camón van ser instituits acòlits.

Els **dies 13 i 14**, a la Facultat de Teologia de Catalunya hi va tenir lloc el simposi internacional “El Jesús històric i el Crist de la fe”. El divendres **dia 14**, a les 22:00

hores a Santa Maria del Mar, vam poder assistir a la vetlla de pregària amb la creu de les Jornades Mundials de la Joventut per preparar la que tindrà lloc a Madrid durant el mes d'agost de l'any que ve.

El nostre company ucraïnès Roman Shymon va ser ordenat lector i sotsdiaca segons el ritus

bizantí el **dia 20**.

El **dia 22** els seminaristes del Seminari Conciliar de Barcelona vam assistir al X Aplec de l'Esperit que va tenir lloc a Terrassa.

El **dia 27**, a la parròquia de sant Vicenç de Sarrià, vam assistir a l'eucaristia pel beat Pere Tarrés que va ser presidida pel bisbe Pere Tena.

Agenda

JUNY

El **dia 11** de juny, solemnitat del Sagrat Cor de Jesús, hi ha la cloenda de l'any sacerdotal, promulgat pel Sant Pare Benet XVI. El **dia 13** de juny, hi ha l'ordenació presbiteral de Mn. Ramon Batlle Tomás, Mn. Joan García de Mendoza, Mn. Sergi Notó Ruíz, Mn. Jordi Patiño Morales, Mn. Joan Balcells Sintès (ADSIS) i Fr. Xavier Calpe, ufm. Tindrà lloc a la Basílica de Sta. Maria del Mar a les 17:30 h.

El **dia 18** de juny, té lloc el final

de curs acadèmic del Seminari, amb una eucaristia presidida pels nostres bisbes de Barcelona i de Sant Feliu de Llobregat i un sopar de germanor.

El **dia 20** de juny hi ha l'ordenació diaconal de Francisco García Baca, a la Catedral de Sant Feliu de Llobregat, a les 19:00 h. Del **dia 24 al dia 28** de juny, té lloc el pelegrinatge a Lourdes, organitzat per l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de la província eclesiàstica de Barcelona.

JULIOL

Del **dia 5 al dia 8** de juliol, es faran les convivències d'escolans a la Casa Josep Manyanet (Begues). Del **dia 22 al dia 24** de juliol, farem una trobada de seminaristes del nostre Seminari Conciliar de Barcelona a Caldes de Montbui. Del **31 de juliol al 8 d'agost**, pelegrinarem a Santiago per participar a la Trobada Europea de Joves organitzada amb motiu de l'any sant compostelà.

ORDENACIÓ EPISCOPAL DE MN. SALVADOR CRISTAU

El 18 de maig, la Santa Seu va fer públic el nomenament del nou bisbe auxiliar de la diòcesi de Terrassa, Mn. Salvador Cristau i Coll, assignant-li el títol d'Aliezira (Algesires). L'ordenació episcopal tindrà lloc el dia 26 de juny, a les 11 h., a la catedral basílica del Sant Esperit de Terrassa.

Mn. Salvador va ser formador (1991-1994), vicerector (1994-1997) i director espiritual (1997-1998) del Seminari Conciliar de Barcelona. El felicitem amb goig i l'encomanem a Déu per aquest nou servei eclesial.

Dia del Seminari

Dies de grans esdeveniments festius per als seminaristes

El dia de Sant Josep, el dia del Seminari, és un dia que es viu d'una manera molt especial, a on la rutina de cada dia deixa pas, per una banda, a unes activitats més lúdiques que ajuden a entretenir-nos, a passar-nos-ho bé, i, per l'altra banda, ens fa ser conscients de la nostra realitat de seminaristes. Aquest any ha estat precedit per dos esdeveniments molt importants per a tots nosaltres.

El primer de tots va ser l'ordenació diaconal de José Fernando Campoverde. Per a mi va ésser molt especial, ja que era el primer seminarista que s'ordenava i amb qui jo havia conviscut en el meu primer any de Seminari. Un dia ple de goig i esperança per a la nostra diòcesi. Va ser diumenge dia 21 de març, a les 19 h, a la capella del Seminari de mans del Sr. cardenal Lluís Martínez Sistach i acompanyat de molts

preveres i feligresos de les parròquies on ha col·laborat i col·labora en aquest moment: la parròquia de Santa Agnès de Barcelona. La seva família va poder seguir la celebració des de l'Equador, país d'origen del José Fernando, a través d'una càmera web.

El segon esdeveniment important va ser el dia de portes obertes. Va ser un dia dedicat únicament i exclusivament a mostrar les interioritats del Seminari, que pretenia, més que mostrar qui som, mostrar com som i a on vivim. Paral·lelament, al llarg de la tarda hi va haver l'exposició del santíssim amb pregària per les vocacions i el rés del rosari conduït per les famílies. La jornada va culminar amb la celebració de l'eucaristia presidida pel Sr. bisbe Sebastià Taltavull, cap a les 20 h., que va ser animada pel grup musical de la Sagrada Família i es va cloure amb el testimoni del qui seria ordenat diaca l'endemà, el José Fernando.

Per acabar i ja en el dia de Sant Josep, 19 de març, vam poder gaudir d'unes activitats esportives que van començar a la tarda amb una sèrie de partits de futbol que es van disputar en una escola esportiva, anomenada Brafa, entre els seminaris de les diverses diòcesis. La veritat és que els partits van ésser molt disputats i força igualats. No hi van faltar les demostracions més o menys afortunades, adquirides en temps pretèrits, d'unes tècniques que ja estaven una mica rovellades, però que, en alguns casos, encara eren força eficaces. En finalitzar els partits va haver-hi temps per a riure, per a discutir si aquella jugada era, o no era, vàlida...

Un cop acabades les activitats esportives, vàrem tornar al Seminari, a on celebràrem la santa missa, presidida pel rector, Mn. Josep Ma. Turull, i concelebrada pels diversos rectors i formadors dels diferents seminaris. L'homilia va ser a càrrec de Mn. Norbert

Dia del Seminari

Miracle, rector del Seminari Major Interdiocesà. Va ser allí on ens va ser recordat el paper que Sant Josep representa envers el nostre camí cap al sacerdoci, com a guia i model.

En acabar la missa vam anar a sopar i, a més, ho vàrem aprofitar per a fer el lliurament de premis als millors equips i jugadors. Jo personalment, no vaig guanyar res. Però, l'any que ve, segur que... sí?

Eduard Puig Casas
3R TEOLOGIA

Mn. Fernando Campoverde, nou diaca de l'Església de Barcelona

Va rebre el diaconat el passat 21 de març, amb molta il·lusió i amb molt de respecte, ja que, segons ens explica, fins ara havia fet passes importants, però el pas que es fa en l'ordenació diaconal és diferent, ja que és una consagració al bon Déu, al servei de la seva Església.

Transcrivim a continuació el testimoni que ens va deixar en una entrevista que li vam fer en el Full dominical sobre el que significa el sacerdoci per a ell.

Definiria el sacerdoci com la manifestació de l'amor de Déu que no deixa mai el seu poble sense pastors. També és un regal immerescut, al qual l'home sols es pot apropar amb una resposta de fidelitat i de confiança ja que no és un dret, sinó un servei al poble de Déu. El

sacerdot ha de ser un home de molta fe, caritat i humilitat, atent a les necessitats més urgents de la societat, del poble de Déu que se li encomanarà. Ell fa proper el Crist enmig dels homes i les dones, enmig del poble que necessita urgentment retrobar-se amb Déu.

El capellà del segle XXI, abans que capellà, ha de ser un veritable home, amb consciència de la realitat que l'envolta. Ens trobem en un moment de foscor, que no és millor ni pitjor que abans, és el que ens ha tocat viure i, per tant, hem de partir de la realitat. Per això, un capellà ha de ser conscient de les seves limitacions i ha de tenir present que primer és un home que, amb la gràcia de Déu, pot arribar a ser un instrument de salvació en aquesta situació que ens toca de viure.

EN EL MOMENT DE LES LLETANIES DELS SANTS

EL NOU DIACA AMB EL SR. CARDENAL

La Creu dels joves

El passat dia 14 de maig, vam tenir la gran sort de rebre la Creu de fusta que el papa Joan Pau II va regalar als joves del món. La jornada va ser preparada amb una vetlla de pregària a la Basílica de Santa Maria del Mar presidida pel Sr. cardenal Lluís Martínez Sistach. Va comptar amb uns testimonis

molt impactants, unes danses i les actuacions musicals de Kairoi i la germana Glenda, els quals ens van animar molt a començar, després, un viacrucis pels carrers de Barcelona fins a la parròquia de santa Teresa de l'infant Jesús. Tant a la vetlla com al viacrucis, va assistir-hi moltíssima gent: fins

i tot, es parla d'unes dues mil persones. Tot plegat va ser una gran experiència que no oblidarem mai.

Carlos M. Barroso Flores
5È TEOLOGIA

Sant Feliu de Llobregat

Trasllat de les restes del Beat Josep Casas Ros a l'Església parroquial de Sant Esteve d'Ordal.

Diumenge dia 2 de maig, va tenir lloc la recepció de les restes del Beat Josep Casas Ros a la parròquia de Sant Esteve d'Ordal, el poble on va nèixer el seminarista màrtir beatificat.

Fou una cerimònia presidida pel bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Mons. Agustí Cortés. Va comptar amb l'assistència de familiars del beat, que van ser els encarregats de traslladar-ne les restes al seu nou lloc de repòs dins el temple.

Durant l'homilia, el senyor bisbe va recalcar la confiança que hem de tenir en el Senyor i que l'amor que ens ofereix ens permet lliurar-nos a ell sense por ni limitacions "fins a la mort". Va fer una crida a les vocacions i va dedicar unes paraules d'ànims a un grup de tres joves que rebien la confirmació en la mateixa celebració.

L'acte també va comptar, entre d'altres preveres, amb la presència del rector del seminari de Barcelona, Mn. Josep M. Turull, així com amb l'assistència, de seminaristes de Barcelona i de Sant Feliu de Llobregat.

Adrián Mauro Pérez Escobar
PROPEDEÚTIC

Beatificació del P. Josep Tous i Soler

Necessitem aquests herois de la fe

Santa Maria del Mar es va quedar petita, això és el que tenen els sants. La cerimònia de beatificació del P. Josep Tous i Soler em va impressionar molt. Els cants de l'escolania de Montserrat, la bellesa del temple de Santa Maria del Mar, la gran afluència de fidels, el cardenal Tarcisio Bertone que presidia l'acte, tot, presagiava el que finalment va ser: un dia d'immens goig per a l'Església universal per l'alegria de tenir un nou beat a qui puguem encomanar-nos.

Quan, en la processó d'entrada, caminava al costat de la creu portant un ciri, em preguntava: ¿qui és, aquest que beatificaràn?, què ha fet? Doncs el que va fer és precisament això: caminar al costat de la creu i deixar que Crist treballés en ell per tal d'il·luminar el món. El cardenal Bertone ens va dir a l'homilia: "Els mitjans de què disposava eren molt escassos, però la seva confiança en Déu era gran... Siguem fidels a la fe i posem tota la nostra confiança en Déu, una confiança que es concreta i es fa forma de vida quan es recorre a Déu en la pregària, es participa assíduament en la Missa dominical, es freqüenten els sacraments i es practica la caritat".

La cerimònia, que va durar dues hores, la vaig viure intensament. Un dels moments més emotius per a mi va ser quan es va descobrir un retrat del beat Josep Tous sobre l'altar i un d'altre també quan, en finalitzar l'acte, es van obsequiar les germanes caputxines de la Mare del diví Pastor

amb una custòdia regal del Sant Pare. El pare Tous és un model de confiança i d'amor per als sacerdots, però també per als qui, com jo ho faig, ens preparam per al sacerdoci i necessitem d'aquests herois de la fe que ens ensenyen el camí cap a Jesús.

Santiago Cuquerella
PROPEDEÚTIC

Admissió als Ordes

“¡Qué detalle, Señor, has tenido conmigo!”

AGRAÏMENTS AL FINAL DE LA CELEBRACIÓ

El 10 de març d'enguany, abans de Setmana Santa, vuit companys del Seminari hem rebut l'Admissió als Ordes de mans del senyor arquebisbe de Barcelona cardenal Lluís Martínez Sistach. Rebre aquest ministeri és sempre una alegria, perquè significa que és l'Església, qui

t'admet i et dóna empenta de cara a les ordenacions següents per al Servei del Poble de Déu: diaconat i presbiterat. Però, aquest any, la

DURANT LA PREGÀRIA EUCARÍSTICA

DURANT EL "RITU D'ADMISSIÓ"

recepció d'aquest ministeri ha tingut uns ingredients que l'han feta doblement especial. Per una banda, l'hem rebuda al si de l'any sacerdotal convocat pel Sant Pare, any que va començar per la festa del Sagrat Cor de Jesús del 2009 i que acabarà a la mateixa jornada d'aquest any. Per altra banda, la celebració va tenir lloc a la parròquia de Sant Joan Maria Vianney del popular barri de Sants de Barcelona. No cal dir que rebre l'admissió sota aquesta advocació, model sacerdotal, patró dels capellans i rectors del món té una forta i

profunda significació per a nosaltres. Demanem al Senyor, sota el patrocini del sant rector d'Ars, que ens ajudi a santificar-nos en, Déu ho vulgui, el proper ministeri sacerdotal, del qual ell deia que “el sacerdoci és l'amor del Cor de Jesús”.

ELS NOUS ADMESOS: PEDRO RIVERO, FRANCESC CAMÓN, CARLOS BARBA, CARLOS BARROSO, J. RAMÓN LA PARRA, RAMON SANTOS, JOSEP RODRÍGUEZ I FERNANDO ACOSTA AMB EL SR. CARDENAL

Carlos Barba
5É TEOLOGIA

Ordes Menors

“Un petit gran pas: el lectorat i l'acolitat”

Era al capvespre d'aquell plujós dijous tretze de maig a la capella del Seminari. I set seminaristes de Barcelona i de Sant Feliu ens preparàvem a fer un pas important en les nostres vides: la institució de l'Eduard Puig i la meua pròpia com a lectors i, també, la institució, com a acòlits, de cinc companys més: el Sanyika Benarik, el Felio Vilarrubias, el Pedro Rivero, el Francesc Camón i el Ramon Santos. La institució d'aquests ordes menors va tenir lloc durant l'eucaristia que vam celebrar a les vuit del vespre i que presidí el bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Mons. Agustí Cortés. Amb el senyor bisbe, vam estar acompanyats pels nostres formadors i pels preveres i diaques de les parròquies d'on procedim i també on col·laborem pastoralment. A més, vam tenir l'escalf de les nostres famílies i dels amics i feligresos de les nostres parròquies. Abans de rebre els ministeris, el bisbe Agustí ens va predicar l'homilia, en la qual ens exhortà a ser veritablement ministres i apòstols del Crist, bo i tractant les apories o qüestions complexes que ens presenta avui dia la societat. Alhora, el Sr. bisbe ens exhortà a fer una pastoral que sigui evangelitzadora i, alhora, servidora del culte sacramental. I, després de l'homilia (com deia abans), vingué el ritu d'institució de lectors i acòlits. Agenollats, davant el bisbe, vam rebre la benedicció de Déu per a servir la Paraula i l'altar. Tot seguit, els qui rebíem el lectorat vam rebre del bisbe Agustí

ELS NOUS LECTORS I ELS NOUS ACÒLITS AMB EL SR. BISBE AGUSTÍ I L'EQUIP DEL SEMINARI

el leccionari i el vam besar com a signe d'amor a la Paraula de Déu, i els qui rebien l'acolitat van rebre la patena amb el pa per a l'Eucaristia, que es converteix en el Cos del Senyor. Acabat el ritu d'institució, la missa va prosseguir com de costum i al final de la celebració vam rebre la felicitació dels preveres, familiars, amics i feligresos. Dono gràcies a Déu infinitament bo per aquest do tan bonic que ens ha fet, com és el del lectorat i acolitat, que ens preparen per a l'ordenació presbiteral, si Déu vol.

Josep Teixidó Cuenca
3R TEOLOGIA

LECTOR REBENT EL LECCIONARI

ACÒLIT REBENT LA PATENA

ORDENACIÓ DE LECTOR I SOTSDIACA EN RITU BIZANTÍ DE ROMAN SHYMON

El dia 20 de maig del 2010, Roman Shymon, seminarista del nostre Seminari, ucraïnès catòlic, de ritu bizantí, va rebre l'ordenació de lector i sotsdiaca de mans del bisbe Dionisi Lachovicz, Visitador Apostòlic per als ucraïnesos grecocatòlics a Espanya i Itàlia. Rebre el sotsdiaconat suposa l'entrada en l'estat clerical i, en el cas d'en Roman, la promesa de celibat. La celebració es va fer en el marc de les vespres comunitàries del Seminari. Hi va assistir un bon grup de feligresos d'origen ucraïnès que, amb els seus cants, van participar activament com el ritu demana. Va ser una experiència gratificant de viure la catolicitat de l'Església amb els seus diferents ritus.

Seminari Menor

XVII Trobada d'escolans

Com cada any, en aquest temps de Pasqua, vam tenir la Trobada d'escolans de les diòcesis de Barcelona i de Sant Feliu de Llobregat, en la seva XVII edició. Amb el lema "Jo t'ensenyaré el camí del cel" vam recordar la figura del Rector d'Ars en el marc de l'any sacerdotal. El Seminari Conciliar de Barcelona va acollir la trobada amb escolans vinguts de parròquies de Barcelona ciutat, com les de Santa Maria del Mar, Santa Tecla, Sant Joan Maria Vianney, Sant Sebastià; de la parròquia de Sant Joan Baptista de Sant Adrià de Besòs, de la de Sagrada Família i del Col·legi de la Providència de Mataró; de la de Sant Cristòfol de Premià de Mar, de la de Sant Vicenç dels Horts, de la de Sant Miquel de Molins de Rei... Van participar-hi una norantena d'escolans que van seguir amb molta alegria i interès tots els actes de la trobada organitzats pels seminaristes del Seminari menor i major juntament amb l'equip de formadors.

De bon matí ja van començar a arribar grups al Seminari. Després

de l'acollida i la inscripció a la Trobada, ens vam aplegar al claustre de les Facultats, a on vam fer les presentacions dels diferents grups que hi assistien i de la Trobada d'enguany entorn de la crida de Sant Joan Maria Vianney a seguir el camí del cel. Amb aquesta motivació, ens vam organitzar per grups i vam fer la gimcana. Aquesta ens va dur a passar per tres esglésies de llarga tradició espiritual del centre de Barcelona que ens ajudarien a fer "el camí del cel" com ho han fet tantes persones al llarg de la seva història: la Catedral, Santa Maria del Pi i la Mare de Déu de Betlem. En cadascuna d'elles, els seminaristes van posar a prova els escolans perquè les coneguessin i les estimessin.

A la una ens vam ajuntar tots a la Plaça de Catalunya i vam tornar al Seminari. Tot seguit hi vam celebrar l'Eucaristia, presidida pel Sr. Rector del Seminari, Mn. Josep M. Turull, i concelebrada per un bon grup de capellans, entre formadors i acompanyants dels

escolans. Les cançons pasquals, les pregàries que els escolans havien preparat a la gimcana i l'alegria de trobar-nos junts amb el Senyor van ajudar l'Eucaristia a ser molt viva i participada per tots. A la tarda, després de dinar, vam tenir una estona d'animació amb cançons i danses del nostre amic Pau Tarruell. Cap a les 5 de la tarda vam fer l'hora dels adéus i vam acabar amb un berenar per a refer forces. El rector i els formadors van anar acomiadant els escolans lliurant-los un record de la jornada consistent en un petit rosari de fusta fet per cristians de Terra Santa i la invitació a participar en les convivències d'escolans d'estiu, que es faran a la casa de la Sagrada Família de Begues del 6 al 9 de juliol.

Mn. Andreu Oller
FORMADOR

Convivències d'escolans

Per a nois de 10 a 18 anys

SEMINARI MENOR DIOCESÀ
C/ Diputació 231 08007 Barcelona
www.seminaribarcelona.net

Del 5 al 8 de juliol
Casa Josep Manganet
(BEGUES)

INFORMACIÓ: Truca al telèfon **93 454 16 00 / 648 18 15 05**
o escriu indicant les teves dades a **semenor@seminaribarcelona.net**

X Aplec de l'Esperit

El meu primer Aplec

El passat 22 de maig, els joves i no tan joves de tota Catalunya, Andorra i Balears vam tenir l'oportunitat de reunir-nos amb els nostres bisbes, sacerdots, religiosos i laics en una assemblea de Pentecosta única: l'Aplec de l'Esperit.

L'esdeveniment a què estàvem citats a 2/4 d'11 del matí va donar inici, després de la paperassa pròpia de les inscripcions, amb la recepció a la Plaça Vella, a on, passada la benvinguda i la trobada amb les autoritats, vam ser amenitzats per una sèrie d'actes culturals i espectacles musicals que a poc a poc van guanyar atractiu.

Després dels espectacles i de fer un volt en el "trenet humà" que es va formar a la plaça, vam ser dividits per grups i duts fins a l'altre extrem del "planeta" per a la distribució del dinar. Poques vegades havia caminat tant sense saber quan hi arribaríem... En arribar a on havíem estat destinats, ens van comentar que hi hauria gent que dinaria al recinte mateix i gent que hi aniria amb famílies. Personalment jo preferia quedar-me a dinar a l'escola a fi de no trencar el grup de la parròquia i per vergonya d'incomodar les famílies, però, pel que sembla, hi va faltar gent i es va decidir que fóssim tots distribuïts en famílies per a no deixar-les amb la taula parada i el dinar fet.

Així, doncs, un senyor molt amable se'ns va acostar cercant cinc dinands. Ja que alguns del nostre grup ja havien estat agafats per altres famílies, n'érem solament quatre i li vam dir:

"No es preocupi que encara que si guem quatre dinarem com cinc". La veritat és que vam quedar encantats amb el matrimoni que ens va acollir: una atenció magnífica, una conversa molt amena i una paella exquisida. Que Déu els beneeixi per la seva atenció. Després de dinar, ens vam trobar altre cop a l'escola per a una estona d'oració, que no va estar malament, però, tractant-se de Pentecosta, potser s'hi hauria pogut aprofundir més la meditació, la pregària personal i la lloança.

El pas següent va ser adreçar-nos a la Missa que se celebrava al parc de Vallparadís. Altre cop a caminar mig món, una mica més cansats físicament però amb la il·lusió que l'eucaristia, amb tants joves, bisbes i sacerdots, sí, que podria ser gran. Vam arribar-hi a temps. Un parell de fotos de record des del pont del parc i a agafar lloc al pujol.

La Missa em va agradar molt. Es va iniciar després d'una multitudinària processó de sacerdots cap a l'altar i va ser presidida per l'arquebisbe de Tarragona Mons. Jaume Pujol, acompanyat per la majoria de bisbes de Catalunya. Hi anava en companyia de la Creu de les Jornades Mundials de la Joventut i la icona de la Santíssima Verge. Amb combinacions d'estils musicals diversos, la celebració va tirar endavant gratament.

Un gran calfred em recorria el cos de veure tants joves junts participant en la Santa Comunió, però, alhora, tan pocs en relació amb l'índex de pobla-

ció. Confiem que, amb l'ajut de l'Esperit Sant i del nostre exemple, cada dia més joves trobin Jesús, el Senyor.

Per acabar, després d'un missatge de la Santa Seu per als assistents i de la benedicció final, fórem convidats a participar en l'última part de l'esdeveniment, el sopar i el concert. Si hi ha quelcom que m'agradaria destacar-ne és la gent, l'ambient de germanor i l'organització, que, malgrat les distàncies que calia recórrer, demostrava solidesa i implicació. Valoro, malgrat tot, l'esforç que l'Església fa, que, amb més autenticitat cada cop, cerca atreure els joves no amb el mateix que troben al món sinó amb espais que els permetin una trobada personal amb el Senyor, tan difícil de tenir per l'estil de vida actual.

Diego F. Bermúdez Agudelo
PROPEDEÚTIC

Qüestions d'actualitat

Jornada Sacerdotal a la Facultat de Teologia de Catalunya

“El ministeri presbiteral, esperança del món”

El passat dimecres 3 de març es va celebrar, a la Facultat de Teologia de Catalunya, una jornada acadèmica amb motiu de l'any sacerdotal. Amb el títol “*El ministeri presbiteral, esperança del món*” es congregaren a l'aula Magna professors, alumnes i, sobretot, sacerdots de totes les diòcesis de casa nostra. L'objectiu que aquesta jornada pretenia era endinsar-nos en la identitat pròpia del sacerdot en cadascuna de les seves dimensions i fer-ne una entranyable diada, en aquest any sacerdotal, de trobada fraternal i alegre d'aquells que serveixen el poble de Déu com a ministres del Senyor.

El convidat d'honor i primer conferenciant fou el cardenal Cláudio Hummes, prefecte de la congregació per al clergat. El gran canceller de la FTC, el Sr. cardenal Lluís Martínez Sistach, va donar-li les gràcies en inaugurar la jornada pel seu gran esforç i estima, que en té no sols envers la tasca que ell realitza com a prefecte, sinó per tot l'ímpetu que està posant amb motiu d'aquest any sant sacerdotal convocat pel sant pare Benet XVI.

El cardenal Hummes tractant de la dimensió espiritual de la vida del prevere insistí en diversos punts. Sobretot fent-se ressò de la nova urgència en què es veu immersa la nostra societat, demanà que “la consagració del sacerdot sigui per a la missió”, recordant unes paraules del venerable Joan Pau II a PDV, “i, d'aquesta manera, no sols la consagració sinó també la missió seran sota l'influx de l'Esperit Sant”. De la mateixa manera, féu referència a la vocació universal a la santedat i que “els preveres, per la mateixa consagració, mitjançant l'ordenació, són cridats a aquesta santedat i elevats com a instruments de Crist summe i etern sacerdot”. “De la santedat personal de cada prevere en depèn l'eficàcia de la seva missió.”

El professor Santiago del Cura ens introduí en la

dimensió teològica del ministeri presbiteral. “Només arrelat en Jesucrist, el ministeri ordenat adquireix consistència teològica i no es redueix a una ocurrència humana o a un invent eclesiàstic. En rigor, l'Església per si sola no té capacitat per a crear els sacraments com a signes eficaços de salvació i no en té perquè ella mateixa no és font originària de la salvació, sinó obra i creatura de Déu. La sacramentalitat del ministeri expressa, per tant, abans que tot, la presència de Déu en quelcom que ens ve donat i significa que el ministeri constitueix un do de l'Esperit Sant, amb la seva font última en la mateixa identitat divina.” Va subratllar molt el significat que té actuar *in persona Christi*, que no és cap títol d'autoexaltació sinó garantia de la precedència divina i de la fontalitat salvífica de Crist.

El professor Ramon Prat i Pons, director del seminari de teologia pastoral i tan estimat a casa nostra i a la nostra Facultat, tancà el cicle de conferències parlant de la importància de la dimensió pastoral de la vida del prevere. En tot el conjunt, va afirmar que “el servei dels preveres a la comunitat cristiana i a la societat és una energia vital social molt positiva, clau per a la vida de la comunitat cristiana i generadora del bé comú”.

CARDENAL HUMMES

Felio Vilarrubias Dama
4T TEOLOGIA

Recés a Tartera

Iniciem la Setmana Santa pregant

A la tarda de divendres dia 26 de març proppassat del 2010, la comunitat de seminaristes de Sant Feliu de Llobregat i de Barcelona va marxar del Seminari Conciliar barceloní amb el fi d'iniciar i completar el recés de Rams i inici de Setmana Santa a Tartera, a la residència de religioses de la Immaculada, germanes de Sant Josep, del bisbat de la Seu d'Urgell (però a la província de Girona). Tartera és una petita urbanització (a 1175 metres d'altitud sobre el nivell del mar) situada entre els pobles de Das i Prats de Cerdanya, a la Cerdanya, en una vall pirinenca a prop de les estacions d'esquí de la Molina i la Masella pel costat català. Els exercicis espirituals que hi vam gaudir van ser predicats pel P. Antonio Bravo, nascut en terres d'Osca i rector actual de la parròquia de Sant Lleó el Magne, papa (Madrid), autor de diversos llibres d'espiritualitat cristiana (*La espiritualidad del sacerdote*, etc.) i que havia estat director a Espanya de l'associació de sacerdots del Prado, fundada pel P. Antoine Chevrier (1826-1879) a Lió (França) cap a l'any 1866. El P. A. Bravo va aprofitar

l'esdeveniment dinàmic de l'any sacerdotal actual per a dedicar el tema dels exercicis espirituals a la fidelitat de Déu, del Crist i del sacerdot. Protegits per les moles massisses i impressionants, ben nevades al capdamunt tot i l'entrada de primavera, del Pirineu a banda i banda de la vall, la bellesa del paisatge de muntanya, la catifa d'herba dels prats a on vaques en ramats pasturaven lliurement i les petites senderes estretes de terra batuda que s'adrecen als poblets propers (a una hora de camí a peu, poc més, poc

menys), o que van ascendint serpentejant per les costes i els pendents, l'entorn natural contribueix molt, any rere any, a reflexionar i meditar sobre les lectures bíbliques, prèvies o interactives, proposades pel capellà ponent. Diumenge de Rams, l'església del convent es va omplir de desenes de matrimonis amb filles i fills portants de palmes i palmons, la major part dels quals eren barcelonins amb segona residència cerdana. Després de l'eucaristia i la benedicció solemne de mossèn J. M. Turull, la gent es va anar dispersant fins a fer tornar el silenci, la pau i la quietud al nostre recés de final de Quaresma. En efecte, dilluns sant, dia 29 de març del 2010, havent dinat, vam emprendre el retorn cap a la capital catalana després d'haver rebut (i fent-ne esment exprés aquí) un tracte molt bo de les religioses que ens hi van atendre en el sentit de l'alimentació. Fins a l'any vinent si Déu ho vol, doncs!

Joan-Pau Callejón i Mateu
1R. TEOLOGIA

Experiències pastorals...

Inici al Masnou

Al passat mes de juliol del 2009, els formadors del seminari em van comunicar la seva proposta de començar a col·laborar en les activitats pastorals del bell municipi al Maresme del Masnou. Allí he rebut una molt calorosa i afectuosa acollida per part del seu rector, Mn. Felip Juli, dels seus vicaris, Mn. Miquel Álvarez i Mn. Esteve Espín, del meu company seminarista, Ramon Santos, i de tots els feligresos i les feligreses de la comunitat parroquial.

En efecte, no m'he equivocat: parlo de comunitat parroquial i no de parròquia perquè tinc el goig de participar d'una experiència singular i molt interessant, ja que resulta que al Masnou hi ha dues Parròquies (la de Sant Pere i la del Pilar) i dos centres de culte (Mar i cel, i Ocata). Però s'ha optat per portar-ne la pastoral d'una manera centralitzada, de manera que el rector, els vicaris i jo convivim a la mateixa llar: concretament, a la casa parroquial de Sant Pere.

Doncs, com bé deveu saber, els seminaristes dels primers cursos residim de dilluns a dissabte al migdia al Seminari Conciliar de Barcelona i, així, la meva col·laboració pastoral comença cada dissabte a la tarda fins a diumenge al migdia, en què torno a Barcelona per a dinar i passar la tarda amb la família. La meva tasca pastoral varia entre el dissabte a la tarda i el diumenge al matí. El dissabte a la tarda he començat, per primera vegada, l'experiència de col·laborar com a monitor de l'esplai parroquial de Sant Pere, que l'any vinent celebrarà el seu quinzè aniversari. Tenim gairebé 100 nens i joves de diferents

edats en grups d'acord amb els noms dels vents. En el meu cas, comparteixo amb uns altres dos monitors l'activitat de dinamitzar el grup de Migjorn amb joves d'entre 12 i 13 anys. Després de l'esplai, a les 20 hores ajudo Mn. Miquel Álvarez a la celebració de l'Eucaristia, en la qual participen alguns joves de l'esplai animant els cants amb guitarres.

Pel que fa al diumenge, la meva tasca pastoral canvia de format. Ja que, conjuntament amb la germana Nelly, hem acompanyat un grup en la seva preparació a rebre el sagrament de la confirmació (que van rebre al passat mes de novembre de mans del bisbe auxiliar Monsenyor Sebastià Taltavull). Des de llavors, hem continuat amb el mateix grup (ara amb trobades quinzenals) amb una catequesi de post-confirmació. Finalment, acabo la meva tasca pastoral fent d'acòlit a la missa de 12 del diumenge. En aquest sentit, haig

de dir-vos que un cop al mes celebrem una missa per famílies, a on els nens reben una atenció especial, ja sigui amb algun conte, o convidant-los a seguir la missa des del presbiteri, i tenint en tot moment un paper a les mans per a poder seguir-ne el ritual i els cants.

Marc Labori Bau
1R TEOLOGIA

El que diu l'Església sobre...

Els tres graus del Sagrament de l'Orde

Gràcies al Sagrament de l'Orde, la missió confiada per Crist als seus Apòstols continua essent exercida en l'Església fins al final dels temps. El Sagrament de l'Orde és, per tant, el Sagrament del Ministeri Apostòlic i aquest Ministeri Apostòlic fou instituït per Crist mateix, de manera que està al servei de tots els germans perquè arribin a la salvació.

Aquest Ministeri, instituït per Déu mitjançant Jesucrist, és exercit, en diversos ordes, per part d'aquells que, ja des d'antic, reben el nom de bisbes, preveres i diaques. Aquests tres graus del sagrament de l'orde apareixen ja als escrits de Sant Ignasi d'Antioquia, un Pare de l'Església del segle II. Cal dir que només els bisbes i els preveres, participen ministerialment en el sacerdoci del Crist, i als diaques els correspon el servei.

Els diversos graus del Sagrament de l'Orde són conferits en un acte sacramental anomenat "ordenació". Tots els bisbes han rebut, abans de l'ordenació episcopal, l'ordenació presbiteral i, alhora, tots els preveres han rebut, abans

de l'ordenació presbiteral, l'ordenació diaconal.

Els **BISBES** han rebut el Sagrament de l'Orde en la seva plenitud. A ells els correspon exercir per excel·lència el Ministeri Apostòlic, mitjançant les funcions de santificar, d'ensenyar i de governar el Poble de Déu, de manera que representen Crist Mestre, Pastor i Sacerdot. Els bisbes són els successors dels Apòstols i actuen com a "vicaris de Crist" en les seves diòcesis corresponents. El bisbe és, per excel·lència, el president de les celebracions de tots els sagraments. El conjunt dels bisbes constitueix un col·legi, el Col·legi Episcopal, el cap del qual és el bisbe de Roma, el Papa.

Als **PREVERES** els és encomanada la funció dels bisbes, però en un grau subordinat a aquests, de manera que són els col·laboradors, instruments i consellers dels bisbes en la cura pastoral del Poble de Déu. Els preveres també són un orde col·legial i formen amb el seu bisbe un únic presbiteri. La seva funció sagrada l'exerceixen especialment en la presidència de la celebració eu-

carística i dels altres sagraments. Ara bé, els preveres no poden presidir una ordenació, ni tampoc poden, tret de casos especials, administrar el sagrament de la confirmació.

Els **DIAQUES** són ordenats no per a exercir el sacerdoci ministerial, sinó per a realitzar un servei. Aquest servei és, fonamentalment, el servei de la Paraula, del culte i de la caritat. Als diaques els correspon, per tant, d'assistir el bisbe i els preveres en les celebracions litúrgiques, de distribuir

l'Eucaristia, d'assistir la celebració del matrimoni, de proclamar l'Evangeli i de predicar, de presidir les exèquies, així com de lliurar-se als serveis caritatius. Des del Concili Vaticà II, a l'Església llatina s'hi ha restablert el diaconat com a orde permanent (i no com un pas més vers el presbiterat), i homes casats poden ser ordenats diaques.

Juan Ramon Laparra
5È TEOLOGIA

Incendis i destrosses

La Casa Gran (2)

Al llarg del segle XX hi ha hagut a casa nostra dos períodes molt importants d'anticlericalisme: un de més curt i menys dramàtic, la Setmana Tràgica de 1909, i un altre de molt llarg i dolorós, que és tota la persecució religiosa durant la Guerra Civil Espanyola (1936-1939). L'actual edifici del Seminari, essent un edifici significatiu de l'Església per la grandària i solemnitat, com també per la importància que té com a casa de formació, no ha estat exempt de rebre incendis i destrosses diverses durant aquests períodes. Avui parlarem de la Setmana Tràgica.

Al començament de l'estiu del 1909, el govern no podia controlar les colònies que tenia al Marroc. Després de successives derrotes militars, amb una gran quantitat de pèrdues, tant d'humanes com de materials, es va decidir a cridar a files les unitats de reservistes de Catalunya. Aquesta decisió afectava directament les classes pobres (ja que les famílies més adinerades tenien la possibilitat de pagar l'exclusió de les lleves), persones sovint casades i amb fills per mantenir.

Per a dilluns 26 de juliol, es va convocar una vaga general que va acabar amb una revolta popular, sobretot anticlerical. Tot plegat un tràgic balanç a Barcelona: 14 esglésies, 33 col·legis religiosos i 30 convents cremats; a més de 113 morts, entre els

quals compten 3 religiosos. La guàrdia pública va intentar evitar aquests fets, però la revolta era tan generalitzada que aquella no arribava a tot arreu. Les causes, per una banda, i les conseqüències, per l'altra, en són moltes i tampoc no és aquest, l'espai per a analitzar-les. El que sí que veurem és com va viure aquesta ben anomenada Setmana Tràgica el nostre Seminari Conciliar.

Segons l'anònim autor de "La Semana Sangrienta", se'ns diu que cap a les 12 del migdia de dimecres 28 de juliol va començar l'assalt a la portalada exterior central de l'edifici, al carrer de la Universitat (actual Diputació). Uns revolucionaris van llançar petroli a la porta i després la van incendiar. Feta ja malbé, la van forçar per entrar dins els murs i, a la porta principal, repetien la mateixa operació. Ja dins de l'edifici les destrosses es van anar produint lleugerament, ja que en qualsevol moment podia arribar la força pública i dissoldre l'assalt. Es

conta que van entrar al refetor, a la sagristia i a l'església, i és aquí on van fer importants destrosses i incendis (albes, casulles, amits, roquets, dalmàtiques, capes...: tot cremat; però també van quedar destrossades les imatges dels altars de Sant Josep Oriol i del Sagrat Cor, que eren obra de l'escultor Josep Vallmitjana). Mentre els exaltats anaven fent, va aparèixer una guarnició de soldats de cavalleria que els va obligar a fugir. En definitiva, les pèrdues només a l'edifici del Seminari van ascendir en unes 16.000 pessetes.

Al curs següent, després d'aquests fets, es van anar fent petites millores. I durant els cursos posteriors d'altres de més importants. Per exemple: el dia 30 de setembre del 1910, juntament amb la inauguració del nou curs, es va estrenar la Capella recentment rehabilitada; al llarg de l'any 1913 s'instal·là l'enllumenat elèctric en totes les dependències de l'edifici (incloent-hi els dormitoris); el 1914 es col·locaren els nous lavabos (com els que tenim actualment)..., petites millores que feien la vida més fàcil. Podem dir que fins als fets esdevinguts durant el període de la Guerra Civil Espanyola, la vida del Seminari va restar en una absoluta i total normalitat. Els successos que afecten l'edifici són pocs i curiosos: podem parlar de les 200 moreres que es van plantar als jardins (per a cadascuna de les quals es va assignar a un seminarista dels cursos inferiors de tenir-ne cura) i de l'estrena de distintes reformes artístiques (un mosaic al claustre dels llatins, bancs per al saló d'actes, dos altars nous a la capella, Sant Tomàs d'Aquino i Sant Josep, i un nou espai per al monument usat durant el Triduum pasqual).

Finalment, va arribar el juliol del 1936 i tot va canviar: els incendis i les destrosses van anar

acompanyats de fets encara més dolorosos com l'assassinat de seminaristes i professors, però això ho explicarem més endavant.

Mn. Agustí Roig
PREVERE

Amics del Seminari ☺

Mn. Joan Martínez Porcell

Després de més de mitja hora amb una visita, Mn. Joan Martínez Porcell, degà de la Facultat de Filosofia de Catalunya, em rep amb un somriure i em convida a passar al seu despatx perquè pugui fer-li l'entrevista. Doctor en Filosofia, va ser rector de la Garriga, vicedegà durant tres anys de la Facultat de Filosofia i va ocupar el càrrec de vicari episcopal del Vallès Occidental just abans de la divisió de la diòcesi de Barcelona. Està en el seu segon trienni com a degà de la Facultat de Filosofia de Catalunya. Ha publicat "Dios, persona y conocimiento".

Bon dia Mn. Joan! Com a professor de seminaristes, però sobretot com a capellà, quin creu que és el motiu d'aquesta aparent crisi de vocacions?

Hola, bon dia. Penso que no hi ha crisi de vocacions sinó crisi de sordesa. El Senyor a dia d'avui continua cridant, com sempre ho ha fet, persones concretes. Actualment hi ha molts llocs a on les vocacions estan augmentant considerablement, creix el nombre de congregacions noves, etc. El problema que tenim a Europa, en especial a Catalunya, que és la realitat en la qual vivim, és que hi ha un gran índex de materialisme. Vivim en un moment en què l'egoisme, el plaer, la immediatesa fan que visquem una crisi ja no sols de vocacions, sinó una crisi política, econòmica i social. A les persones en general els costa, de sortir d'elles mateixes. Per sort, les poques vocacions que hi ha són unes vocacions fermes. L'Església ha de mirar de generar un clima de generositat i llibertat que faci que les persones donin una resposta afirmativa i lliure a la crida que Déu els fa.

Quin paper creu que la filosofia representa en la formació sacerdotal? ¿És suficient la que es fa actualment?

Com va dir Joan Pau II en la "Fides et Ratio", la formació intel·lectual de qual-sevol cristià, però sobretot dels seminaristes, és essencial. Penso que un futur sacerdot ha de tenir una molt bona formació filosòfica. Una bona pastoral s'edifica sobre una sana teologia, que com a base ha de tenir una sana filosofia. Un prevere ha de tenir uns fonaments ben assegurats. Santa Teresa d'Àvila ja deia que la saviesa era vital per a la formació de les seves monges. Cal tenir molta

pietat però també molta saviesa. Actualment, tant per als laics com per als capellans, és molt important de tenir una bona formació filosòfica que els permeti entrar en diàleg amb els altres.

Què diria a un seminarista per a animar-lo en el seu camí?

En primer lloc, li diria que, per l'experiència que tinc després de quasi 26 anys de capellà, val realment la pena. Si pogués tornar endarrere, malgrat tots els moments difícils, èpoques de crisi, etc., tornaria a prendre la mateixa decisió. No recordo cap moment en la meua vida en què m'hagi penedit de prendre la decisió de ser sacerdot. També li diria que no es preocupi, que està en mans de Déu i que Ell no falla mai, és el més fidel de tots. Per a un seminarista és molt important de tenir en compte que, tot i la gran pressió del món, no ha de pretendre agradar al món ni tenir fama, sinó que el més important és ser lliure. Al món no li has de demanar permís ni demanar perdó, l'has de respectar i prou.

¿El fet d'ajudar en la formació acadèmica dels futurs capellans fa que variï la seva manera d'ensenyar?

Sóc conscient de la doble condició que el professorat d'aquesta casa ha de tenir present a l'hora de fer classe, ja que, per una banda, estàs formant laics o persones que creuen més o menys i, per l'altra, també formes futurs preveres. Penso que és molt interessant de tenir aquesta oportunitat perquè buscar l'equilibri entre totes dues és una tasca difícil però, alhora, encoratjadora. La recerca d'aquest equilibri fa que el seminarista es trobi diàlegs reals de dubtes, problemes, diferents punts de vista... Amb les intervencions, t'adones del

món submergit que el seminarista té sobre dubtes essencials de la seva fe. Això et fa veure com és el seminarista, si és una persona més o menys oberta, quines pors té i moltes altres coses. El fet de formar acadèmicament els futurs preveres et fa conscient que el que puguis dir o ensenyar pot condicionar-ne la llibertat o la seguretat. Tot això, però, és un plus de motivació.

Què ha significat per a vostè l'any sacerdotal?

Mira, jo, abans d'entrar al Seminari, vaig tenir la sort de poder llegir una biografia del sant rector d'Ars i me'n va fascinar molt l'estil de vida. Penso que els sants són persones imitables o admirables i crec que el rector d'Ars era una persona admirable. Actualment, el testimoni d'aquest sant sacerdot penso que és més vàlid que abans. La gent hi pot veure un estil de vida senzill, auster, assequible per a molts. La gent prefereix això que no pas grans discursos i grans teories. Aquest any sacerdotal proclamat pel Sant Pare m'ha servit per a recordar aquella etapa abans de la meua vocació. També m'ha anat bé per a fer un cert balanç de tots aquests anys que fa que sóc capellà diocesà. Després de viure coses bones i coses no tan bones, el balanç que faig és una mirada agraïda a tot el que el Senyor m'ha regalat.

Carles Ballbé
2N. TEOLOGIA

Camino de Santiago Estiu'10

Del 31 de Juliol
al 9 d'Agost

SIJ

XACOBEO 2010

www.delejovebcn.com